

H
HQN™

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LINDA HOWARD

*Kesköine
vikerkaar*



Linda Howard
Midnight Rainbow
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1986 by Linda Howington
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01235112
ISBN 978-9949-25-162-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Ma hakkas sellise jama jaoks liiga vanaks jääma, mõtles Grant Sullivan ärritunult. Mida paganat ta siin teeb, kui oli endale ometi lubanud, et ei tõsta enam eales jalga džunglisse? Ta pidi päästma mingi mulliajuga seltskonnatibi, ent selle põhjal, mida ta oli kahe päeva jooksul seda džunglikindlust jälgides teada saanud, tundus, et tibi ei pruugi päästmist soovida. Tüdruk nägi välja, nagu veedaks elu parimaid päevi: ta naeris, flirtis, vedeles päevakuumuses basseini veerel. Ta magas kaua ja jõi kivisillutisega siseõuel šampanjat. Isa oli murest tütre pärast peaaegu arust ära, arvates, et laps peab taluma oma vangistajate käes talumatuid piinu. Selle asemel lõi tüdruk aega surnuks, nagu oleks puhkusel Rivieral. Päris kindlasti teda ei piinatud. Kui siin kedagi üldse piinati, mõtles Grant kasvava rae-vuga, siis teda ennast. Sääsed sõid, kärbsed tüütasid, higi voolas ojadena ja jalad valutasid pikka aega ühe koha peal istumisest. Ta sõi jälle välikonserve ja oli juba unustanud, kui väga ta neid vihkab. Niiskus pani kõik vanad haavad valutama ning neid oli palju. Ei mingit kahtlust; ta oli päris kindlasti selleks kõigeiks liiga vana.

Grant oli kolmekümne kaheksa aastane ning oli veetnud üle poole elust kusagil sõjas. Ta oli väsinud, piisa-

valt väsinud, et otsustas aasta tagasi erru minna, soovides kõige enam ärgata kogu ülejäänud elu igal hommikul ühes ja samas voodis. Ta ei soovinud seltskonda, nõuan-deid, mitte midagi – ainult et ta rahule jäetaks. Kui ta oli läbi põlenud, siis põhjani välja.

Grant polnud valinud lausa koopaclu mägedes, kus tal ei tarvitseks ühtki inimest näha ega kellegagi rääkida, kuid ta oli seda kaalunud. Selle asemel oli ta ostnud la-gunenud farmi Tennesseees, mägede jalamil, ja lasknud rohelistel udul ennast tervendada. Ta oli lahkunud, kuid nähtavasti mitte piisavalt kaugele; nad olid ikka teadnud, kust teda leida. Grant oletas väsinult, et tema maine sun-dis teatud inimesi iga hetk tema asukohta teadma. Iga kord, kui mõni ülesanne nõudis kogemust džunglis, ot-siti Grant Sullivan üles.

Mehe tähelepanu äratas liikumine siseõuel ja ta nihu-tas ettevaatlikult üht lehekest, et vaateväli vaba oleks. Seal naine oligi, seljas kahar suvekleit, jalas kõrgete kontsadega kingad ja tohutu suured päikesepillid silmi varjamas. Naisel oli kaasas raamat ja kõrge klaas mille-gagi, mis tundus vaimustavalt külm; ta sättis end ühele lamamistoolile **basseini ääres ning valmistus niisket pä-rastlõunat surnuks lööma**. Naine viipas valvuritele, kes istanduse territooriumil patrullisid, ja saatis neile naera-tuse, mis tema põselohud esile tõi.

Pagan võtaks seda ilusat ja kasutatut õiekest! Miks ei võinud naine jääda issi tiiva alla, selle asemel et maailmas ringi tuuseldada ja tõestada, kui “iseseisev” ta on? Kõik, mida naine oli tõestanud, oli tähelepanuväärne anne maanduda keset suurt jama.

Vaene tobe tibi, mõtles Grant. Nähtavasti ei saa tüdruk arugi, et ta on üks keskseid tegelasi räpases spionaažiafääris, kus vähemalt kolm valitsust ja mitu rühmitust, kõik vaenulikud, püüavad elu eest leida kadunud mikrofilmi. Ainus, mis oli naise elu senimaani säästnud, oli asjaolu, et kellelgi polnud aimugi, kui palju ta teab, kui üldse midagi. Kas ta oli seotud George Persalli spionaažitegevusega, mõtles Grant, või oli ta olnud üksnes mehe armuke, tema kõrgema klassi “sekretär”? Kas naine teab, kus mikrofilm on, või on see õhku haihtunud Luis Marceli käes? Ainus, milles kõik kindlad olid, oli see, et mikrofilm oli olnud George Persalli valduses. Kuid mees oli surnud infarkti – naise magamistoas – ja mikrofilmi ei leitud. Kas Persall oli selle juba Luis Marcelile üle andnud? Marcel oli kadunud silmist kaks päeva enne Persalli surma – kui mikrofilm on tema käes, ei kavatsenud ta sellest päris kindlasti rääkida. Seda tahtsid enda kätte ameeriklased, venelased, sandinistid ja iga viimne kui Kesk- ja Lõuna-Ameerika mässuliste rühmitus. Pagan, mõtles Sullivan, niipalju kui tema teadis, tahtsid seda isegi eskimod.

Kus mikrofilm siis on? Mida oli George Persall sellega teinud? Kui mees oli andnud selle tõepoolest üle Luis Marcelile, kes oli tema tavapärane sideisik, kus siis Luis on? Kas Luis oli otsustanud müüa mikrofilmi sellele, kes kõige rohkem pakub? See tundus ebatõenäoline. Grant tundis Luisi isiklikult; nad olid koos puuda soola ära söönud ja Grant usaldas Luisi, mis ütles nii mõndagi.

Valitsusagendid olid seda mikrofilmi nüüd juba umbes kuu aega jahtinud. Ühe California uurimisfirma tipp-

juht oli sõlminud kokkuleppe valitsuse poolt salastatud lasertehnoloogia müügiks, mille tema firma oli välja töötanud ja mis võis viia laserrelva kosmosesse juba lähemas tulevikus. Firma enda turvatöötajad olid hakanud meest kahtlustama ja teavitanud võime; koos olid nad tippjuhi otse keset müügitehingut kinni pidanud. Kuid kaks ostjat olid minema pääsenud ja mikrofilmi ühes võtnud. Siis oli üks ostjatest oma partneri haneks tõmmanud ning sõitnud Lõuna-Ameerikasse, film kaasas, et seal ise tehing sõlmida. Kogu Kesk- ja Lõuna-Ameerikas oli agentidele häire antud ning üks Ameerika agent Costa Ricas oli mehega ühendust saanud ja seadnud üles lõksu filmi ostmiseks. Sel hetkel läksid asjad lõplikult sassi. Tehing läks nurja, agent sai haavata, kuid pääses koos mikrofilmiga minema. Tol hetkel oleks film tulnud hävitada, kuid seda ei tehtud. Kuidagi õnnestus agendil toimetada see George Persalli kätte, kes sai ärisidemete tõttu vabalt Costa Ricas ringi liikuda. Kes oleks võinud kahtlustada, et George Persall on seotud spionaažiga? Ta oli alati paistnud vaid taltsa ärimehena, kuigi kirega jumalike "sekretäride" suhtes – nõrkus, millest sai aru iga ladinaameeriklane. Persall oli olnud teada vaid paarile agendile, Luis Marcelile nende seas, ning tänu sellele oli ta äärmiselt tõhus. Kuid antud juhtumi puhul oli George jäetud pimedusse: haavapalavikus agent polnud talle öelnud, et film tuleb hävitada.

Luis Marcel pidanuks George'iga ühendust võtma, kuid selle asemel oli Luis kadunud. Ja siis oli George, kes oli alati tundunud vastikult hea tervisega, surnud infarkti... ja keegi ei teadnud, kus mikrofilm asub. Amee-

riklased tahtsid olla kindlad, et tehnoloogia ei satu kellegi teise kätte; venelased tahtsid tehnoloogiat niisama kirglikult ja kõik poolkera revolutsionäärid ihkasid mikrofilmi, et müüa see suurema pakkumise tegijale. Selle raha eest, mida see väike filmitükk vabaturul sisse võiks tuua, saaks osta terve relvaarsenali ja korraldada revolutsioone.

Costa Rica riikliku julgeoleku juht Manuel Turego oli väga nutikas mees; ta oli kaabakas, teadis Grant, kuid terane kaabakas. Turego oli preili Priscilla Jane Hamilton Greeri kiiresti ära napsanud ja toimetanud naise siia tugeva valve all sisemaa "istandusse". Arvatavasti oli Turego naisele öelnud, et ta võeti kaitse alla ning naine oli ilmselt piisavalt tobe, et olla "kaitse" eest tänulik. Turego tegutses pikkamööda; senimaani polnud ta naisele viga teinud. Ilmselt teadis ta, et naise isa on väga rikas ja mõjukas mees ning et pole arukas rikkaid ja mõjukaid mehi raevu ajada, kui see pole just vältimatult vajalik. Turego mängis ootamismängu; ta ootas, et Luis Marcel pinnale kerkiks ja et mikrofilm välja tuleks, nagu pidi viimaks juhtuma. Vahepeal oli Priscilla tema käes, ta võis endale ootamist lubada. Ükskõik kas naine teadis midagi või ei, oli ta Turegole vähemalt väärtuslik vahend läbi-rääkimiste pidamiseks.

Alates Priscilla kadumise hetkest oli ta isa meeleheitel. Ta oli asunud poliitilisi teeneid sisse nõudma, kuid avastas, et ükski tema võlglastest ei suuda Priscillat Turego käest vabaks saada. Kuni Luisi leidmiseni ei kavatsenud Ameerika valitsus noore naise vabastamiseks sõrmegi liigutada. Segadus selle üle, kas Priscilla teab midagi või ei, ahvatlev võimalus, et ta *võib* mikrofilmi asukohta teada,

tundus olevat Luisi otsingute intensiivsust kahandanud. Priscilla vangistus võis anda Luisile vajaliku eelise, tõmmates tähelepanu temalt kõrvale.

Murest meeleheitel ja valitsuse leigusest raevunud James Hamilton oli otsustanud viimaks ise asja kallale asuda. Ta oli kulutanud tütre asukoha väljauurimisele terve varanduse ning põrkas siis hästi valvatud istanduse juurdepääsmatusele. Hamilton mõistis, et kui ta saadaks piisaval arvul mehi istandust vallutama, võiks tütar tulevahetuses surma saada. Ja siis oli keegi maininud Grant Sullivani nime.

Nii rikkale mehele nagu James Hamilton ei maksnud midagi leida üles isik, kes ei soovinud end leida lasta, isegi kui tegemist oli ettevaatliku läbipõlenud endise valitsusagendiga, kes oli peitnud end Tennessee mägedesse. Kahekümne nelja tunni pärast istus Grant vana raha järele karjuva hügelsuure mõisahäärberi raamatu-kogus Hamiltoni vastas. Hamilton oli teinud pakkumise, mis oleks täielikult katnud Granti farmi hüpoteegi. Mees ei tahtnud muud kui oma tüdart tervena tagasi saada. Hamiltoni nägu oli murest kurruline ja pingul ning temas oli meeleheide, mis sundis Granti rahast rohkemgi tööd vastumeelselt vastu võtma.

Priscilla päästmisega seotud raskused olid tundunud tohutu suured, kui mitte ületamatud; kui Grantil peaks õnnestuma istanduse turvameetmetest mööda pääseda – milles ta eriti ei kahelnud –, oli Priscilla sealt välja toimetamine hoopis teine tera. Peale selle tuletasid Granti enda kogemused meelde, et isegi kui ta naise leiab, on tõenäosus, et ta on elus või äratuntav, äärmiselt väike.